

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1189/2021
25.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Катарине Манојловић Андрић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Ивановић адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Врачар“ из Београда, чији је пуномоћник Весна Милановић адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 174/21 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 25.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 174/21 од 22.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 174/21 од 22.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 60/18 од 23.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је од 30.12.2014. године па надаље претрпела злостављање на раду на начин наведен у овом ставу изреке, као и да се туженом забрани убудуће вршење понашања које представља злостављање на раду, што је тужени дужан признати и обезбедити извршење наведене забране за убудуће. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужени обавезе да изврши радње наведене у овом ставу изреке ради уклањања злостављања на раду. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 144.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 174/21 од 22.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П1 60/18 од 23.09.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према наведеној одредби (став 1), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права.

Тужилца је поднетом тужбом тражила судску заштиту од злостављања на раду. Одредбом члана 29. став 4. и 5. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник Републике Србије“ број 36/10) прописано је да спор из става 1. и 2. тог члана јесте радни спор и да се, ако тим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом сходно примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Закон о спречавању злостављања на раду не садржи одредбе о правним лековима (редовним и ванредним), осим у члану 33. став 4. којим је прописано да против решења о одређивању привремене мере ради спречавања насилног поступања или ради отклањања ненадокнадиве штете, није дозвољена посебна жалба. Зато се у погледу права на ревизију у овом поступку примењују одредбе о поступку у парницама из радних односа, садржане у XXIX глави Закона о парничном поступку, односно остале одредбе тог закона под условом из члана 436. ЗПП. Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У овом случају предмет спора је заштита од злостављања на раду па се у погледу дозвољености ревизије не може применити одредба члана 441. ЗПП, али ни одредба члана 403. став 3. тог закона јер је у тужби вредност предмета спора одређена износом од 10.000,00 динара који је очигледно нижи од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан њеног подношења.

По оцени ревизијског суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији из неког од разлога прописаних чланом 404. став 1. ЗПП. Одлуке у оваквим споровима зависе од утврђеног чињеничног стања, подведеног под норму садржану у члану 6. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду. У конкретном случају нижестепени судови су, полазећи од утврђеног чињеничног стања, закључили да одређене радње (премештај тужилце на рад у друге просторије туженог у истом месту рада) не представљају злостављање на раду јер уживају судску заштиту према одредбама Закона о раду, а да тужилца није учинила вероватним да су друге радње предузете у циљу повреде или угрожавања личног и професионалног интегритета, односно њеног угледа и достојанства. Наводи ревидента, поткрепљени примерима из одлука редовних судова, односно Уставног суда не оправдавају одлучивање ради уједначавања судске праксе управо зато што одлука о постојању злостављања на раду је фактичко питање које зависи од чињеница утврђених у сваком конкретном случају. Одлука Уставног суда на коју се ревидент позива донета је у поступку утврђивања несагласности општег акта једне здравствене установе којим је уређено стицање и располагање приходом оствареним пружањем услуга из области стоматолошке заштите и није у непосредној вези са предметом овог спора.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке, а на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. истог закона, као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић